

Epistola către Evrei (9) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 9

Cuprinsul

Jertfa lui Hristos este mai măreață decât jertfa din Ziua mare a ispășirii (Evrei 9-10.18).... 1

Cortul de pe pământ și rânduielele sale ale cărnii (versetele 1-7)	1
Marea lecție, pe care o învață construcția Cortului întâlnirii (versetele 8-10).....	2
Jertfa măreață a lui Hristos (versetele 11-28).....	4
Lucrarea lui Hristos a oferit credinciosului acces direct la Dumnezeu (versetele 11,12a)	4
Lucrarea lui Hristos a obținut o răscumpărare eternă (versetul 12b)	5
Lucrarea lui Hristos curăță conștiința credinciosului (versetele 13,14).....	6
Lucrarea lui Hristos a asigurat o moștenire eternă (versetele 15-17).....	7
Lucrarea lui Hristos a pus temelia pentru curățirea lucrurilor cerești (versetele 18-23).....	8
Trei arătări (versetele 24-28).....	9

Jertfa lui Hristos este mai măreață decât jertfa din Ziua mare a ispășirii (Evrei 9-10.18)

Ajungem acum la punctul culminant al marilor contraste din această epistolă – jertfa mai măreață a lui Hristos. Jertfele aduse în iudaismul Vechiului Testament erau preliminare. Ele serveau scopului de a indica timpul în care Hristos urma să vină și să Se ofere pe Sine lui Dumnezeu ca jertfă unică și definitivă pentru păcat (Evrei 9.26). Jertfa Sa unică și măreață este împlinirea tuturor jertfelor de animale aduse pe altarul iudaic (Evrei 10.1,11,12). Jertfa deosebită din ceremoniile iudaice, care îl preocupă pe scriitor în aceste două capitole, este jertfa pentru păcat din Ziua mare a ispășirii (Leviticul 16.1-34; 23.26-32). Jertfele din această zi erau considerate cele mai mari dintre toate jertfele aduse în anul calendaristic iudaic.

Cortul de pe pământ și rânduielele sale ale cărnii (versetele 1-7)

Versetele 1-7

Scriitorul spune:

Evrei 9.1-7: Deci și cel dintâi avea, în adevăr, rânduiele pentru slujire și pentru Sfântul Locaș din lume. Pentru că a fost ridicat un cort, cel dintâi, care se numește Sfânta, în care erau și sfeșnicul și masa și punerea înainte a pâinilor; iar după perdeaua a doua, un cort care se numește Sfânta sfintelor, având o tămâietoare de aur și chivotul legământului acoperit peste tot cu aur; în el erau vasul de aur având mana, și toiagul lui Aaron, care înmugurise, și tablele legământului; și deasupra lui, heruvimii gloriei, umbrind scaunul îndurării, despre care nu este acum de vorbit în detaliu. Iar acestea fiind rânduite astfel, preoții intră întotdeauna în primul cort, împlinind slujbele; dar în al doilea intră numai marele preot, o dată pe an, nu fără sânge, pe care-l aduce pentru el însuși și pentru greșelile [păcatele din neștiință] poporului: ...

Primele cinci versete din capitolul 9 sunt o scurtă prezentare a Locașului sfânt pământesc. În versetele 6 și 7, scriitorul descrie apoi cele mai importante „slujbe” îndeplinite de preoți în acest sistem – în special cele care aveau loc în Ziua mare a ispășirii.

Modelul, la care el se referă, este Cortul întâlnirii din pustiu, nu Templul construit de Solomon în țara Canaan. Aceasta devine clar din faptul că el menționează că „vasul de aur având mana, și toiagul lui Aaron, care înmugurise”, se aflau în chivotul legământului, în timp ce aceste două lucruri lipseau atunci când chivotul legământului a fost adus în Templu (2 Cronici 5.10). Pentru a-și expune punctul de vedere, el folosește modelul Cortului întâlnirii din pustiu. Aceasta corespunde contextului epistolei, deoarece este o epistolă a pustiului, în care creștinul este văzut într-o călătorie spirituală spre cer.

Scriitorul menționează zece lucruri, care caracterizau acest sistem pământesc: trei în „Locul Sfânt” și șapte în „Sfânta sfintelor” (partea cea mai interioară a cortului întâlnirii, cu prezența lui Dumnezeu). Ceva este de remarcat aici: altarul pentru tămâie *nu* este menționat, ci „vasul de aur pentru tămâie”, pe care preoții îl foloseau la acest altar! În afară de aceasta, el vorbește despre vasul pentru tămâie, care se află în Sfânta Sfintelor! Acest fapt este interesant și instructiv. El arată că el a înțeles că locul adevărat al închinării (pe care îl reprezintă altarul pentru tămâie și vasul din aur pentru tămâie) este în prezența imediată a lui Dumnezeu – ceva necunoscut în iudaism, dar care este privilegiul credinciosului în creștinism. Aceasta arată că nu este intenția lui Dumnezeu ca cei răscumpărați ai Săi să se închine Lui de la distanță, adică în afara perdelei (Evrei 10.19). Curtea exterioară (Exodul 27.9-21) nu este menționată aici, deoarece tema din Epistola către Evrei este accesul credinciosului la Dumnezeu *în interiorul* Locului Preasfânt. Curtea exterioară are de-a face cu mărturia credinciosului în fața lumii *din afară*.

Scriitorul evidențiază faptul că jertfele aduse în acea zi acopereau doar „păcatele din neștiință”¹ (Evrei 9.7; Leviticul 4.2; Numeri 15.22-29) – ceea ce Biblia King James le numește *errors*² (*greșeli*) ale poporului. Sistemul Legii nu oferea niciun remediu pentru „păcatele cu mână înălțată (cu îngâmfare)” (Numeri 15.30-36; Psalmul 19.13). Acest fapt este o dovadă în plus a slăbiciunii acestui sistem. În cel mai bun caz, aceste jertfe puteau acoperi doar anumite păcate – și asta doar pentru un an, prin ceremoniile din Ziua mare a Ispășirii și prin „îndurarea lui Dumnezeu” (Romani 3.26). Aceste jertfe nu puteau „înlătura” păcatele dinaintea lui Dumnezeu (Evrei 10.3,4), așa cum face jertfa lui Hristos (Evrei 9.26; 10.12-17).

Marea lecție, pe care o învață construcția Cortului întâlnirii (versetele 8-10)

Versetele 8,9

Evrei 9.8,9: ... Duhul Sfânt arătând aceasta: calea locurilor sfinte nu era încă arătată, atât timp cât exista întâiul cort, care este o asemănare pentru timpul de acum, potrivit căreia se aduc daruri și jertfe, neputând să desăvârșească, în ceea ce privește conștiința, pe cel care slujește, ...

În Evrei 9.5, el spune că „nu este acum de vorbit în detaliu” despre aceste lucruri (în ceea ce privește semnificația ca modele), deoarece, prin menționarea construcției Cortului întâlnirii, el vrea să arate că marea învățătură a Cortului întâlnirii constă în aceea că accesul în prezența lui Dumnezeu este închis din cauza păcatului. „Duhul Sfânt” arată că, „calea spre locurile sfinte [„în

¹ Nota redactorului: notă de subsol în traducerea CSV-Elberfelder. Vezi și nota de subsol din versiunea GBV 2001.

² Nota redactorului: CSV-Elberfelder traduce cu „Verirrungen” – rătăcirii, erori, greșeli.

Capitolul 9

Sfânta sfintelor”, traducerea Darby] nu era încă arătată, atât timp cât exista întâiul cort”. Deoarece lucrurile din Cortul întâlnirii sunt „imaginile celor din ceruri” (Evrei 9.23), Duhul învață că, din cauza obstacolului păcatului, omul nu are acces în prezența lui Dumnezeu. Prezența „perdelei” (Exodul 26.31-35) indică aceasta. Scriitorul o numește „perdeaua a doua” (Evrei 9.3), care bloca intrarea în Sfânta Sfintelor. Preoții aaronici puteau intra în Locul sfânt și își puteau îndeplini slujba acolo, dar nu aveau acces în Sfânta Sfintelor – numai marele preot, o dată pe an, intra cu sângele unei jertfe. Aceasta ne învață clar că omul nu poate veni direct la Dumnezeu; el trebuie să se apropie de El printr-un mijlocitor, și anume prin sângele unei jertfe.

Mesajul, pe care Duhul Sfânt ni-l transmite prin modelul Cortului întâlnirii, este că accesul în prezența imediată a lui Dumnezeu nu era încă deschis atâta timp cât Cortul întâlnirii „exista” și era recunoscut de Dumnezeu. Aceasta era o dovadă clară a insuficienței jertfelor aceluia sistem al Legii. Ele nu puteau să-l facă „desăvârșit” pe cel care se închina, în sensul că ele nu-i curățau conștiința de vină (Evrei 9.9), și nici nu deschideau calea către prezența lui Dumnezeu. (Biblia King James spune că nu putea să-l facă desăvârșit „pe cel care sluja”, ceea ce s-ar referi la preot, dar ar trebui să se spună „pe cel care se închina”, care se referă la cel care aducea jertfa.) Aceste jertfe au fost instituite de Dumnezeu și nu erau o încercare de a-l desăvârși pe credincios, ci mai degrabă aveau scopul de a indica spre „bunurile viitoare”, pe care Hristos le va introduce și care îl vor desăvârși pe credincios (Evrei 9.11).

Atâta timp cât Cortul întâlnirii exista și era recunoscut de Dumnezeu, nu putea exista acces direct în prezența Lui. Pentru aceasta era nevoie de o jertfă mai mare, care să poată îndepărta păcatul odată pentru totdeauna (Evrei 9.11,12,26). Atâta timp cât păcatul nu era șters printr-o jertfă care să satisfacă cerințele dreptății divine, ar fi existat întotdeauna o distanță între Dumnezeu și om. Prin urmare, până în acel moment, accesul la Dumnezeu în cadrul serviciului de cult trebuia să se facă printr-un sistem de ceremonii și reguli, care țineau omul la distanță de Dumnezeu. H. Smith scrie despre aceasta:

În cadrul unui astfel de sistem, Dumnezeu era „inclus”, iar omul „exclus”. Sistemul iudaic nu putea nici să ne deschidă cerul, nici să ne facă demni de el.”³

Cortul întâlnirii cu perdeaua ruptă este „o parabolă [un model] pentru timpul prezent”, în care calea către Sfânta Sfintelor este deschisă (Evrei 10.19-22). Creștinătatea în general și în mod deosebit în trecut nu a înțeles că sistemul Cortului întâlnirii din Vechiul Testament este un *model* pentru adevăratul sanctuar, în care creștinii se închină acum prin Duhul. În loc să-l vadă ca un model, creștinătatea a folosit Cortul întâlnirii ca un *model* pentru bisericile sale. Ea a împrumutat în sens literal multe lucruri din această rânduială iudaică pentru lăcașurile și serviciile sale religioase. În acest fel, ea a trecut cu vederea faptul că Dumnezeu nu dorește amestecarea acestor două rânduieli atât de diferite și opuse (Evrei 13.10).

Versetul 10

Evrei 9.10: ... constând numai în mâncăruri și băuturi și diverse spălări și rânduieli ale cărnii, impuse până la un timp de îndreptare.

Scriitorul spune clar că ceremoniile exterioare ale iudaismului („mâncăruri și băuturi și diverse spălări și rânduieli ale cărnii”) erau lucruri trecătoare, date lui Israel „până la un timp de

³ H. Smith, *Jesus Christus ist derselbe. Eine Auslegung des Hebräerbriefes*, Hückeswagen (CSV) 1987, pag. 73.

Capitolul 9

îndreptare”. Ele nu erau destinate să fie folosite pe termen nelimitat în modul în care le-au fost date israeliților. „Timpul de îndreptare⁴” nu se referă doar la creștinismul actual, ci și la timpul în care va fi încheiat noul legământ cu Israelul. J.N. Darby scrie:

Anumite lucruri le-au fost impuse până la timpul de îndreptare. Hristos a venit, „un Mare Preot al bunurilor viitoare”. La ce se referă aceasta? Unii ar putea vedea o dificultate în a stabili dacă „viitoare” se referă la ceea ce era viitor pentru iudei, atâta timp cât a existat Cortul întâlnirii, sau la ceea ce este viitor acum. Eu cred că ambele sunt adevărate. Totul era nou în Hristos. Trebuia să se pună o nouă temelie. Fundația a fost pusă pentru împăcarea completă și desăvârșită a omului cu Dumnezeu.⁵

Jertfa măreață a lui Hristos (versetele 11-28)

Scriitorul compară acum slujba care avea loc în Cortul întâlnirii în Ziua mare a ispășirii cu ceea ce a împlinit Hristos prin moartea Sa pe cruce. Astfel, măreția lucrării împlinite de Hristos este prezentată în detaliu.

Dacă privim în treacăt acest pasaj, vedem că cele două lucruri cele mai importante, care au avut loc în Ziua mare a ispășirii, și-au găsit împlinirea în Hristos. În primul rând, au fost aduse jertfe pentru păcatele poporului. Acest fapt și-a găsit împlinirea în moartea lui Hristos pe cruce (Evrei 9.11-22). Apoi, marele preot a intrat în Locul Preasfânt cu sângele jertfei. Aceasta și-a găsit împlinirea în înălțarea lui Hristos, după ce El a înviat dintre morți (Evrei 9.23-28).

J.N. Darby rezumă ceea ce se află în acest pasaj, când remarcă:

Acestea sunt, așadar, cele trei aspecte ale rezultatului lucrării lui Hristos: acces direct la Dumnezeu, o conștiință curățită și o mântuire eternă.⁶

Darby adaugă un al patrulea punct, incluzând „moștenirea eternă”. Acestea sunt punctele cele mai importante din acest capitol.

Lucrarea lui Hristos a oferit credinciosului acces direct la Dumnezeu (versetele 11,12a)

Versetele 11,12a

Evrei 9.11,12a: Dar Hristos, venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație), nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu [prin] propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în locurile sfinte, ...

Scriitorul începe lungă sa expunere despre măreția jertfei lui Hristos și binecuvântările pe care ea le-a adus credincioșilor, afirmând că Hristos a devenit „Marele Preot al bunurilor viitoare”. În această calitate, El slujește în „cortul mai bun [mai mare] și mai desăvârșit, nefăcut de mână”, care este însuși cerul. Într-o intercalare scurtă la sfârșitul lui Evrei 9.11, el spune: „adică [că acest cort] nu din această clădire [creație]”. Astfel, el clarifică faptul că nu se referă în sens literar la un sanctuar din această „creație” materială, în care preoții jertfeau „sânge de țapi și de viței”, ci la sanctuarul adevărat (real): „Sfânta sfintelor” din cer. Scriitorul spune că, după ce a înviat din morți,

⁴ Nota redactorului: „der rechten Ordnung = al rânduielii adevărate”, notă de subsol în CSV-Elberfelder.

⁵ J.N. Darby, „Hebrews 7” din „Notes from Lectures on the Epistle to the Hebrews”, *Collected Writings*, vol. 27, pag. 385.

⁶ J.N. Darby, *Betrachtung über Hebräer (Synopsis)*. Online la www.bibelkommentare.de.

Capitolul 9

Hristos a intrat acolo „odată pentru totdeauna” ca Om glorificat. Acest fapt este extraordinar, deoarece astfel El a deschis „calea spre Locul Preasfânt” pentru noua generație de oameni aflați sub stăpânirea Sa. (Biblia King James în limba engleză spune că El a intrat în „locul sfânt”, dar ar trebui tradus prin „Sfânta sfintelor” - vezi traducerea Darby), care este prezența imediată a lui Dumnezeu. Perdeaua a fost ruptă la moartea Domnului. Când a intrat în Locul Preasfânt din cer, El era în prezența imediată a lui Dumnezeu (Evrei 10.20).

Domnul a intrat „prin⁷ propriul Său sânge” în Locul Preasfânt ceresc, după cum ni se spune. Să observăm: scriitorul nu spune că Domnul a intrat acolo *cu* propriul Său sânge. Unii și-au imaginat că Domnul Și-a luat efectiv sângele cu Sine în cer ca semn al lucrării Sale împlinite. Dar aceasta este o interpretare greșită a acestui model (Leviticul 16.13,14; Evrei 9.7) și este în afara a ceea ce învață Noul Testament. Domnul a împlinit ispășirea pe cruce, nu în cer. „Prin” propriul Său sânge înseamnă că El a intrat în prezența lui Dumnezeu în cer datorită eficacității jertfei Sale.

Ideea principală, pe care o abordează scriitorul aici, este următoarea: „Calea spre Locul Preasfânt” – care „nu era încă arătată, atâta timp cât exista întâiul cort” (Evrei 9.8) – a fost acum deschisă prin intrarea lui Hristos ca Om în Sfânta sfintelor. Apariția lui Hristos în cer „înaintea feței lui Dumnezeu” (Evrei 9.24) este o mărturie permanentă a faptului că cerul a fost deschis pentru credincioși. Datorită sângelui lui Hristos, credinciosul are acces la adevărata Sfânta sfintelor din cer. Scriitorul nu se referă aici la acest privilegiu (care este abordat în Evrei 10.19), ci constată pur și simplu faptul că Hristos a deschis calea către Locul Preasfânt din cer. Toate acestea nu au putut fi realizate de sângele vărsat pe altarul iudaic.

Lucrarea lui Hristos a obținut o răscumpărare eternă (versetul 12b)

Versetul 12b

Evrei 9.12b: ... după ce a obținut o răscumpărare eternă.

Al *doilea* lucru important, realizat prin lucrarea împlinită a lui Hristos, este că Hristos „a obținut o răscumpărare eternă” pentru toți cei care cred. Răscumpărarea are de-a face cu eliberarea noastră de pedeapsa pentru păcatele noastre, eliberarea de păcat, de satan și de lume. Biblia King James în limba engleză adaugă cuvintele „pentru noi”. Dar aceste cuvinte sunt scrise cu italic, ceea ce înseamnă că nu se află în textul grecesc, ci au fost adăugate de traducători, deoarece au considerat că ar aduce mai multă claritate. Cu regret, aceasta limitează aplicarea răscumpărării eterne la creștinii [credincioși], ceea ce nu este real. Marea lucrare de răscumpărare a lui Hristos este valabilă pentru *toți* cei care cred – inclusiv Israelul sub noul legământ și popoarele credincioase dintre națiuni în Împărăția Milenară. Faptul că răscumpărarea este „eternă” înseamnă că această mare binecuvântare durează pentru totdeauna. Acest fapt contrastează cu sângele jertfelor aduse în sistemul levitic în Ziua mare a ispășirii. Sângele acestor jertfe garanta doar o ispășire *anuală*, în timp ce sângele jertfei lui Hristos a dobândit o răscumpărare *eternă*. Valoarea jertfei Sale este, prin urmare, incomparabil mai mare decât jertfele din sistemul levitic.

Astfel, cerul a fost deschis pentru credincios, iar tot ceea ce îl împiedica să fie acolo a fost înlăturat în mod juridic. Prin răscumpărarea eternă, asigurată de lucrarea împlinită a lui Hristos, orice obstacol a fost înlăturat.

⁷ Nota redacției: Notă de subsol în CSV-Elberfelder la Evrei 9.12.

Lucrarea lui Hristos curăță conștiința credinciosului (versetele 13,14)

Versetele 13,14

Evrei 9.13,14: Pentru că, dacă sângele de tauri și de țapi și cenușa unei vițele, stropindu-i pe cei întinați, îi sfințește pentru curăția cărnii, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăți conștiința voastră de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu!

Scriitorul se concentrează acum asupra unui *al treilea* punct, în care jertfa lui Hristos se deosebește de toate jertfele din Vechiul Testament: ea curăță conștiința credinciosului. Aceasta are legătură cu faptul că întreaga greutate a păcatului este luată de pe conștiința credinciosului ca o povară acuzatoare. Este ceva care are loc o dată pentru totdeauna, când cineva se odihnește în credință în lucrarea împlinită a lui Hristos și este apoi pecetluit cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Acest fapt era necunoscut în sistemul Legii și de aceea credincioșii din Vechiul Testament purtau mereu cu ei conștientizarea păcatelor (1 Împărați 17.18; Psalmul 25.7,11,18 etc.). Ei nu cunoșteau iertarea eternă a păcatelor (Faptele apostolilor 13.39; Efeseni 1.7 etc.), care a fost vestită abia după împlinirea lucrării de răscumpărare (Luca 24.47). Aceasta are legătură cu faptul că credinciosul *conștientizează* că păcatele sale sunt îndepărtate în mod juridic dinaintea feței lui Dumnezeu. Singurul fel de iertare, pe care îl cunoșteau credincioșii din Vechiul Testament în vremea lor, era iertarea în aspectul ei guvernamental (Leviticul 4 etc.).

Pentru a sublinia marea binecuvântare a unei conștiințe curățite, scriitorul subliniază un contrast remarcabil între jertfele din sistemul levitic și jertfa lui Hristos. În sistemul Legii, „sângele de tauri și de țapi și cenușa unei vițele, stropindu-i pe cei întinați” (Leviticul 16; Numeri 19) pregăteau pe copiii lui Israel să se apropie de Dumnezeu în serviciul religios. Dar acestea nu făceau decât să le curățe „carnea” (trupurile lor fizice) într-un sens ceremonial. În contrast, scriitorul întreabă: „cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăți conștiința voastră de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu!” Astfel, sângele acelor jertfe de animale curăța *carnea* închinătorilor sub vechiul legământ, dar sângele lui Hristos curăță *conștiința* credinciosului. Aceste ritualuri iudaice curătau în mod *ceremonial* închinătorii din acel sistem, dar lucrarea împlinită de Hristos curăță credincioșii în mod *judiciar* și pentru *totdeauna*. În plus, aceste ceremonii iudaice trebuiau repetate anual, pentru ca Israel să poată viețui înaintea lui Dumnezeu, în timp ce curățirea conștiinței credinciosului este o lucrare făcută o dată pentru totdeauna.

Cele trei Persoane ale Dumnezeirii sunt menționate în Evrei 9.14 în legătură cu curățirea conștiinței credinciosului. Pentru credincioșii iudei, care trăiau odinioară în sistemul iudaic, această curățire a conștiinței lor a avut loc cu privire la „faptele moarte”. Acest fapt a fost menționat deja în Evrei 6.1 și se referă la practica copiilor lui Israel, care în fiecare an, în Ziua mare a ispășirii, trebuiau să-și mânghească sufletele prin pocăință (Leviticul 16.29). Astfel de fapte sunt acum „moarte” pentru credinciosul iudeu care se odihnește în credința în lucrarea împlinită a lui Hristos. Păcatele lui nu sunt doar acoperite pentru încă un an – ele sunt îndepărtate pentru totdeauna (1 Ioan 3.5)! Deoarece Hristos a împlinit răscumpărarea, o astfel de practică nu mai este necesară.

Biblia King James în limba engleză spune: „a sluji Dumnezeului cel viu”, dar ar trebui tradus: „a adora pe Dumnezeul cel viu”⁸. A te apropia de Dumnezeu printr-o clasă de preoți într-un sistem

⁸ Conform traducerii Darby. Nota de subsol din CSV-Elberfelder are: „a aduce serviciu divin lui Dumnezeu”.

de ceremonii era considerat „slujire” în acea veche rânduială (Romani 9.4; Evrei 9.6). În contrast, adevărații creștini se apropie de Tatăl prin Duhul Sfânt, pe baza lucrării împlinite a lui Hristos; în Sfânta Scriptură, aceasta nu este numită slujire, ci „închinare” adevărată (Ioan 4.23,24). Prin eliberarea conștiinței, credinciosul devine în această epocă un închinător al lui Dumnezeu.

A avea o conștiință curățită este altceva decât a avea „o conștiință bună” (1 Timotei 1.19). După cum s-a menționat, o conștiință *curățită* îi dă credinciosului cunoașterea faptului că, prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos, judecata eternă asupra păcatelor sale a fost îndeplinită. Astfel, conștiința lui este liniștită pentru totdeauna în această privință. Pe de altă parte, o conștiință *bună* are de-a face cu faptul că credinciosul își păstrează o stare bună a sufletului prin judecare de sine, în timp ce umblă aici pe pământ. A avea o conștiință curățită nu înseamnă că credinciosul nu este conștient că păcătuiește, atunci când greșește. „A nu mai avea cunoștință de păcate” (Evrei 10.2) nu înseamnă „fără conștientizare de păcate”. Dacă un creștin permite un gând rău, un cuvânt rău sau o faptă rea, fără să le judece, el își va pierde conștiința bună. Așadar, este foarte posibil ca o persoană să aibă o conștiință curățită și, în același timp, să nu aibă o conștiință bună.

Lucrarea lui Hristos a asigurat o moștenire eternă (versetele 15-17)

Versetele 15-17

Evrei 9.15-17: Și pentru aceasta este El Mijlocitor al unui legământ nou, pentru ca, având loc moartea pentru răscumpărare din încălcările de sub întâiul legământ, cei chemați să primească promisiunea moștenirii eterne. (Pentru că, unde este un testament, trebuie neapărat să intervină moartea celui care l-a făcut. Pentru că un testament capătă putere după moarte, întrucât nu are nicidecum putere cât timp trăiește cel care l-a făcut.)

Al *patrulea* lucru important, realizat prin jertfa lui Hristos, este asigurarea unei „moșteniri eterne” pentru credincioși. Hristos, „Mijlocitorul unui legământ nou” (Evrei 8.6; 9.15; 12.24), a împlinit „prin moartea Sa” cerința dreaptă care era necesară pentru a îndepărta „încălcările de sub întâiul legământ”. Romani 3.25,26 ne spune că judecata pentru aceste păcate a fost amânată prin îndurarea lui Dumnezeu. Și când a venit Hristos, El a purtat în lucrarea Sa de ispășire de pe cruce judecata dreaptă pentru aceste păcate. Dar mai mult decât atât, moartea lui Hristos a asigurat „promisiunea moștenirii eterne” pentru „cei chemați” (credincioșii).

Cuvântul „moștenire” este folosit în Noul Testament în două sensuri: în primul rând, pentru a desemna lucrurile create ale universului, peste care vom domni împreună cu Hristos (Efeseni 1.11,14,18; Coloseni 3.24). Și apoi este folosit pentru a desemna partea credinciosului la binecuvântările spirituale în Hristos (Faptele apostolilor 26.18; Coloseni 1.12; 1 Petru 1.4). Deoarece lucrurile materiale din această creație nu sunt eterne (ele nu vor exista etern, ci vor fi arse la sfârșitul timpului, 2 Petru 3.7,10), aspectul moștenirii care ne este prezentat în acest pasaj trebuie să se refere la binecuvântările noastre spirituale, deoarece se spune că ele sunt „etern”. Prin urmare, cei care cred nu numai că au primit promisiunea, ci și ceea ce a fost promis: moștenirea eternă a binecuvântărilor spirituale.

Într-o paranteză, scriitorul explică în versetele 16 și 17 că, în mod similar, printre oameni, o ultimă voință (dorință) sau „un testament” intră în vigoare numai după „moartea celui care a făcut testamentul”. Adică, cel care a făcut testamentul trebuie să moară înainte ca condițiile testamentului să intre în vigoare. (Cuvântul grecesc este tradus corect în Biblia King James cu „testament”, deoarece este vorba de o ultimă voință (dorință). În caz contrar, ar trebui tradus cu

„legământ”, dar acesta este un alt lucru.) Ideea, pe care scriitorul vrea să o transmită aici, este moștenirea eternă a binecuvântărilor spirituale, care ne-a fost dată prin moartea lui Hristos.

Lucrarea lui Hristos a pus temelia pentru curățirea lucrurilor cerești (versetele 18-23)

Versetele 18-23

Evrei 9.18-23: De aceea, nici cel dintâi legământ n-a fost sfințit fără sânge. Pentru că, după ce fiecare poruncă potrivit legii a fost rostită de Moise către tot poporul, după ce a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop, el a stropit și cartea însăși și tot poporul, zicând: „Acesta este sângele legământului pe care vi l-a poruncit Dumnezeu”. Și a stropit în același fel, cu sânge, și cortul și toate vasele slujirii; și aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit legii, și fără vărsare de sânge nu este iertare. Era deci necesar ca imaginile celor din ceruri să fie curățite cu acestea, iar înseși cele cerești, cu jertfe mai bune decât acestea.

În afară de aceasta, jertfa lui Hristos a asigurat crearea bazei pentru curățirea viitoare a universului de urmările păcatului. Ioan Botezătorul se referă la aceasta când spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). Acest fapt nu s-a întâmplat încă. La „inaugurarea” primului legământ, tot ce era legat de Cortul întâlnirii a fost stropit cu sânge. Moise a stropit „altarul” (Exodul 24.6), „cartea”, care conținea condițiile legământului (care nu este menționată în Exodul 24) și „tot poporul”. El a stropit și „cortul [întâlnirii] și toate vasele slujirii”. (Acele două lucruri din urmă nu existau încă la consacrarea primului legământ în Exodul 24; Cortul întâlnirii și vasele sale nu fuseseră încă făcute. Prin urmare, acest lucru trebuie să se fi întâmplat mai târziu).

Stropirea cu sânge a curățit Cortul întâlnirii într-un sens ceremonial. Scriitorul adaugă: „Și aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit legii; și fără vărsare de sânge nu este iertare.” Astfel, sub vechiul legământ, iertarea (iertarea datoriilor) putea avea loc în toate privințele numai prin pierderea vieții unui animal și vărsarea sângelui său. Scriitorul spune „aproape toate”, deoarece exista o excepție: în Leviticul 5.11-13, un sărac avea permisiunea să aducă o jertfă de mâncare (care nu era cu sânge) în locul unei jertfe pentru păcat, și aceasta ar fi fost plăcută pentru el și i s-ar fi iertat. Acesta este un exemplu al faptului că cineva este adus în binecuvântare [a iertării] prin simpla credință, chiar dacă nu are o înțelegere clară a lucrării împlinite de Hristos, al cărei semn este sângele Său. Aceasta include copiii și persoane precum Corneliu (înainte de a se întâlni cu apostolul Petru, Faptele apostolilor 10), care au credință, dar cărora nu le-a fost explicată Evanghelia.

Scriitorul explică apoi că pentru aceste „reprezentări figurative [„copii”⁹, W. Kelly] ale lucrurilor din ceruri” (Exodul 25.40) era necesar să fie „curățite” prin stropirea cu sângele animalelor de jertfă. La fel, întregul univers (al cărui model este Cortul întâlnirii) trebuie curățit prin „jertfe mai bune” ale morții lui Hristos (Evrei 9.23). (W. MacDonald accentuează că folosirea pluralului în descrierea jertfei unice a lui Hristos este o figură de stil cunoscută sub numele de „pluralis majestatis”.) Aceasta este o referire la aspectul cel mai cuprinzător al morții lui Hristos, pe care scriitorul l-a menționat deja în Evrei 2.9. Hristos nu a murit doar pentru a îndepărta păcatele tuturor credincioșilor, ci a gustat moartea pentru „tot”. Motivul este că prezența păcatului și a lui satan a întinat universul (Iov 15.15; 25.5) și, prin urmare, acesta trebuie curățit. Prin moartea Sa pe cruce, Hristos a plătit prețul curățirii și, într-o zi, va șterge orice urmă de păcat din creație. Acest fapt se

⁹ Nota redacției: „reproduceri”, CSV-Elberfelder.

Capitolul 9

va întâmpla numai când se va ajunge la starea eternă și ultimul vrăjmaș (moartea) va fi desființat (1 Corinteni 15.26). Așadar, în timp ce sângele țapilor și al taurilor curăța reproducerea Locului Preasfânt ceresc, sângele lui Hristos este mijlocul prin care El va curăți locurile cerești.

Trei arătări (versetele 24-28)

Versetele 24-28

Evrei 9.24-28: Pentru că Hristosul nu a intrat în locuri sfinte făcute de mâini, imagini ale celor adevărate, ci chiar în cer, ca să Se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu; nici ca să Se aducă jertfă pe Sine Însuși de mai multe ori, așa cum marele preot intră în Sfânta Sfintelor în fiecare an cu sânge care nu este al său, fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat *o singură dată*, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată*, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce a fost jertfit *o singură dată*, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.

Scriitorul rezumă apoi punctele anterioare în trei arătări diferite ale lui Hristos: în trecut, în prezent și în viitor.

În primul rând, Hristos „S-a arătat” (prima Sa venire) pentru a rezolva o dată pentru totdeauna întreaga problemă a păcatului prin jertfa Sa. Scriitorul nostru spune: „Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat *o singură dată*, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” Hristos a venit astfel în lume pentru a elimina izbucnirea completă a păcatului în creație. După cum s-a menționat, moartea Sa ispășitoare pe cruce a pus temelia pentru desființarea completă a păcatului (Ioan 1.29). „A desființa păcatul” este o afirmație cuprinzătoare. Ea include păcatele credincioșilor (1 Ioan 3.5), dar merge mai departe și cuprinde toate efectele și consecințele pe care păcatul le-a provocat în creație. J.N. Darby scrie:

Care este explicația din Evrei 9.26: „pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa [a lui Hristos]”? Cred că se referă la cerul nou și pământul nou, în care locuiește dreptatea. La fel și „Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii”. Lucrarea a fost deja împlinită, dar puterea nu a fost încă exercitată.¹⁰

W. Kelly scrie:

Va veni ziua în care cerul nou și pământul nou vor revela puterea împăcătoare a jertfei lui Hristos. Pentru că atunci orice urmă de păcat va dispărea din lume. Și aceasta este puterea deplină din Ioan 1.29, precum și din versetul nostru din Evrei 9.26.¹¹

Păcatul a fost deci îndepărtat dinaintea lui Dumnezeu într-un sens juridic prin moartea ispășitoare a lui Hristos. Dar într-o zi viitoare, păcatul va fi desființat din univers, și atunci cerurile și pământul vor fi „curățite” (Evrei 9.23).

„Sfârșitul veacurilor” se referă la încheierea celor patruzeci de secole (numărul încercărilor divine din Sfânta Scriptură), în care omul în trup a fost încercat de Dumnezeu. Această perioadă a durat

¹⁰ J.N. Darby, „[How are we saved? Romans 1–8](#)”, *Collected Writings*, vol. 21, pag. 198.

¹¹ W. Kelly, „[Hebrews 9](#)”, *An Exposition of the Epistle to the Hebrews: with a new version*, Londra (Weston) 1905, pag. 176.

de la căderea în păcat până la crucea lui Hristos. Încercarea s-a încheiat, deoarece omul în trup a eşuat complet în toate privinţele. Ca urmare, Dumnezeu a pus capăt întregului sistem al omenirii căzute şi a „condamnat păcatul în trup” prin moartea lui Hristos (Romani 8.3). Acum, prin Hristos, El a început o nouă generaţie de oameni prin înviere. Astfel, El Îşi va împlini intenţia de a-L glorifica pe Hristos în lumea viitoare.

În al doilea rând, Hristos apare acum în cer înaintea lui Dumnezeu pentru noi, unde Îşi exercită slujba de Mare preot ca Mijlocitor (Evrei 9.24). Scriitorul spune: „Hristos nu a intrat într-un sanctuar făcut de mâini omeneşti, care era o imagine a celui adevărat, ci în cerul însuşi, ca să se înfăţişeze acum înaintea feţei lui Dumnezeu pentru noi.” Scriitorul repetă ceea ce a spus deja în versetul 11: că Hristos nu a intrat în Locul Preasfânt de pe pământ, făcut de oameni, care era doar o copie a „adevăratului Loc Preasfânt”, ci în Locul Preasfânt ceresc. Astfel, El ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu. Deoarece El va rămâne acolo pentru totdeauna ca Om, poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu nu se poate schimba niciodată! El Îşi exercită acolo lucrarea de mijlocire pentru credincioşi, pentru a-i păzi în sens practic de pericolele spirituale de pe calea credinţei (Romani 8.34; Evrei 7.25).

În al treilea rând, la răpire, Hristos „va apărea” din ceruri pentru a-i elibera pe credincioşi din haosul pe care păcatul l-a provocat pe pământ (violenţă, boală, suferinţă, durere, moarte etc.), luându-i de pe pământ şi ducându-i în casa Tatălui din cer (Evrei 9.28). În prezent, cei care cred în Domnul Isus Hristos se află încă într-o creaţie stricată de păcat, care nu a fost încă „curăţită”. Refugiul lor este Domnul, cu ajutorul Său de Mare Preot (Evrei 9.23). Speranţa lor este să fie luaţi complet din acest loc stricat, când Hristos va reveni (Iuda 21), înainte de a curăţa pământul prin judecată. Aşadar, noi nu căutăm condiţii mai bune şi mai roz în Biserica lui Dumnezeu, nici nu căutăm circumstanţe mai bune şi mai roz în lume – noi „aşteptăm venirea Lui”. Aceasta este speranţa tipic creştină. De aceea, venirea Domnului „a doua oară” este considerată „mântuire”. Credincioşii aşteaptă cu nerăbdare aceasta, atunci când sufletele lor sunt într-o stare bună (Romani 5.9; 8.23-25; 13.11; Filipeni 3.20).¹²

(Până în acest moment, Dumnezeu a avut grijă ca noi să putem scăpa „de stricăciunea care este în lume prin poftete”, devenind, în sens practic, „părtaşi ai naturii divine” (2 Petru 1.4). Aceasta înseamnă că, noi, ca oameni născuţi din nou, avem capacitatea de a ne bucura de lucrurile divine – lucrurile de care Se bucură Dumnezeu Însuşi. Când suntem ocupaţi cu acestea, avem parte de ceea ce se bucură natura Lui şi avem părtăşie cu El. Când suntem umpluţi de aceste lucruri cereşti, ispitele şi încercările păcatului, care ne înconjoară din toate părţile, îşi pierd puterea asupra noastră şi astfel scăpăm de această stricăciune).

Evrei 9.26 se referă la partea de *satisfacţie* rezultată din lucrarea ispăşitoare a lui Hristos (Romani 3.25; Evrei 2.17; 1 Ioan 2.2; 4.10). Ea are de-a face cu îndreptăţirea naturii sfinte a lui Dumnezeu, prin faptul că lucrarea lui Hristos satisface pe deplin cerinţele dreptăţii divine cu privire la păcat. Versetul 28 se referă la cealaltă parte a lucrării ispăşitoare a lui Hristos – *înlocuirea (suplinirea)*. Această parte a lucrării lui Hristos are de-a face cu faptul că Hristos a luat locul credinciosului în judecată şi „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24). J.N. Darby scrie:

¹² Nota redacţiei: Nu credem că scriitorul Epistolei către Evrei prin expresia „Se va arăta” – versetul 28 - se referă aici la răpirea credincioşilor, ci că aceasta continuă până la revelarea lui Hristos pe pământ pentru eliberarea celor care Îl vor aştepta atunci. Deci, nu este vorba doar de credincioşii care aparţin Adunării (Bisericii), ci şi de rămăşiţa credincioasă iudaică din viitor. Aceasta pare a fi explicaţia pentru faptul că Marele Preot Se va întoarce din Locul Preasfânt în Ziua mare a ispăşirii şi va şterge pentru totdeauna păcatele poporului Israel (vezi şi Daniel 9.24).

Capitolul 9

În Evrei 9.26,28 avem două lucruri: „desființarea păcatului” și „a purta păcatele”, așa cum avem jertfa pentru păcat și ȋapul pentru jertfa pentru păcat din Ziua mare a ispășirii.¹³

Evrei 9.27 este o amintire serioasă a faptului că omul este sortit morții din cauza păcatului (Romani 5.12). Și după moarte, va fi răsplătit pentru păcatele sale personale în judecata divină. Scriitorul spune aceasta în mod clar: „oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată*, iar după aceea vine judecata”. În versetul 28, el se grăbește să adauge că acest pericol al judecării este îndepărtat pentru toți cei care cred. Trebuie însă remarcat că Hristos nu a purtat păcatele tuturor oamenilor, ci numai pe ale „multora”, ale celor care cred. Cei care nu vor să creadă vor suferi odată judecata pentru păcatele lor. De aceea, „Hristos a fost jertfit *o singură dată* ca să poarte păcatele multora”. Și de aceea credincioșii „nu vor veni în judecată” (Ioan 5.24; Romani 8.1).

Evrei 9.28 arată relația dintre marea Zi a ispășirii și marea lucrare de ispășire a lui Hristos. Când, în Israel, în marea Zi a ispășirii, marele preot intra în Sfânta Sfintelor cu sânge, poporul stătea afară, așteptând reparația lui. Poate că exista o anumită neliniște în rândul poporului, deoarece marele preot ar fi putut intra în Sfânta Sfintelor într-un mod greșit, ceea ce ar fi dus la moartea sa imediată. Când însă el revenea în curtea din față, oamenii puteau răsufla ușurați, pentru că știau că totul era în ordine. În mod similar, Hristos a intrat în Sfânta sfintelor cerească pe baza propriului Său sânge. Iar credincioșii („cei care Îl așteaptă”) așteaptă acum ca El să reapară „a doua oară, fără păcat” pentru „mântuirea” lor. Diferența este că noi Îl așteptăm pe Domnul fără teamă sau frică de ceea ce I s-ar putea întâmpla. Mărturia Scripturii ne dă certitudinea că El „trăiește pururea [în prezența lui Dumnezeu], ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25). Și „așa cum este El” primit în prezența lui Dumnezeu, „așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17).

Când Domnul va veni a doua oară (pentru răpire), El va veni „fără păcat”. Asta înseamnă că El nu va veni pentru a rezolva problema păcatului, deoarece aceasta a avut loc deja la prima Sa venire pentru glorificarea lui Dumnezeu. A doua Sa venire este pentru mântuirea definitivă a credincioșilor – adică pentru luarea lor acasă în cer, într-o stare glorificată (Filipeni 3.21). Să reținem: credincioșii nu așteaptă moartea – partea obișnuită a oamenilor –, ci așteaptă venirea Lui, ei „Îl așteaptă” pe El. Deci, există unii care nu vor ajunge la destinul general al omului, acela de a muri.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-9-a13392.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017

¹³ J.N. Darby, „[How are we Saved? Romans 1–8](#)”, *Collected Writings*, vol. 21, pag. 198.